

Pols presenta el projecte específic de l'artista David Bestué. Miramar suposa la exposició de una serie de peces exprocés produïdes per a la propia mostra. A Miramar David torna Pols una planta de tamissatge i reducció de la materia.

La construcció del procés escultòric de David Bestué passa per entendre la deconstrucció de la materia a un grau zero amb el que abstraure la forma. A partir de l'abstracció, l'artista esculpeix figures geomètriques que han perdut el seu estat original: boles de sardina, llingots d'òssos o quadres de sal.

A Miramar l'entrada es projecta amb una primera vista amb una serie de portes tretes de context, apilades i intervingudes amb una serie de peces de l'artista. Una frontissa treta de mida, una clau recolçada a la pared de mesures gegants i un forrellat amb llavis amb el que l'escultor mostra l'enteniment de que el forrellat com un bes és la unió de dos cossos.

A partir d'aquí apareix graficament la forma del cercle a partir de dos portes perforades i planxes d'una serigrafia. "Una serigrafia és en part un tamís que a partir de les reserves d'eixa passar la pintura" ens contava David a la primera visita que vam fer. Alló que queda o alló que es perd com a una xarxa de pesca. Xarxes de runes modernistes ...

A la segona vista i continuació del passadís, la materia tamissada es torna material escultòric per a esdevindre un ser abstracte. Bola de sardina, bola de taronja, bola de taronja, llingot de llima (30). Més serigrafies amb retícules i cercles... Un rectangle d'arena i sal. O un carret que soporta decoració modernista i antiga soporta per unes rodes de verdures. Una barra de sal, tres llingots d'arena i una xarxa de sardines. Un tamís de boles de runes, flors i fòssils.

A l'últim espai: una unió de portes, un tamís de runes desfetes en pols, una acumulació de rellotges, cercles d'arrós i llingots de flors. L'última xarxa d'elements modernistes. Un rectangle de taronja i taronja podrida i una serigrafia amb retícula i cercles. Una novel·la (tauleta de paper amb barra de tinta) i un bol de cera amb intestins.

Pols presents a site-specific project by the artist David Bestué. *Miramar* displays a series of pieces produced specially for this occasion and connected to the Valencian territory. In the exhibition, the space is transformed into a sieving plant that reduces materials to zero degree.

David Bestué's sculptural process involves the deconstruction of form through the process of grinding matter as a departure towards abstraction. The artist produces new geometric figures from previously existing matter that has lost its original state: sardine balls, bone ingots or salt prisms.

In the entrance, a series of doors and connecting elements have been taken out of their context and modified: a hinge blown up in size, a key of gigantic measures resting on the wall and a latch in the shape of a lip. This last piece builds an equivalence between the latch and the kiss, representing both the union of two bodies.

From this point on, the shape of the circle is introduced by a perforated door and some screenprint plates. The silkscreen process is equated to the functioning of a sieve, based on the paint that is allowed to pass through the slits. Similarly, fishing nets hang containing art nouveau debris.

In the corridor, a trolley containing antique décor is supported by wheels made from vegetables. Three sand ingots, a bar made of salt and a net with sardine balls connect with the Mediterranean landscape. On the wall, hangs a rectangle of sand and salt. A sieve has filtered rubble, flower and fossil balls.

In the last space stands the junction of two doors, a sieve with 16th century ceramics' debris, the transition between orange and rotten orange and an accumulation of clocks and flower ingots. On top of the stairs we find a novel, in the form of a table made of paper perforated by an ink bar, and a bowl of bones containing bowel balls sealed by a flower lid.